

ster Adgangen til Erstatning i Tilfælde af Ulykkestilfælde, fordi han ikke har betalt sit Tilskud, og at dette kan ske enten ved Kommunens Mellekomst eller ved Indkrævning gennem Postvæsenet. Det er dernæst klart, at den foreslaaede Forsikringsvej ogsaa vil føre til, at enhver, der vil, for 5 Kr. aarlig kan tegne en Ulykkesforsikring paa 2,400 Kr. i Tilfælde af Dødsfald, idet der i § 1 staar, at det er enhver her i Landet bosiddende Fisker, der bliver berettiget til dette Beløb, hvoraf altsaa Staten tilvejebringer den største Del. Jeg nævner dette, fordi man ved den af vore hittidige Love, som det foreliggende Forslag har mest Lighed med, Sygekasseloven, ud fra den Betragtning, at den ubemidlede Befolkning er ude af Stand til at præstere det Beløb, som skal til til Sygehjælp, og at derfor Staten maa træde til, har indskrænket Loven til kun at omfatte ubemidlede, saaledes at kun disse kunne blive Medlemmer, hvorhos man har indskrænket Statskassens Bidrag til endda at være mindre end Halvdelen af, hvad Medlemmerne selv maa præstere. Her gaar man i modsat Retning, idet man siger, at det, Medlemmerne skulle yde, skal være 5 Kr. aarlig, medens Statskassen skal betale omtrent 4 Gange saa meget, og endda begrænser man ikke Adgangen til denne Forsikring til ubemidlede, men lader enhver, som lever af Fiskeri og vil betale 5 Kr. om Aaret, nyde godt af Loven.

Jeg skal ogsaa her pege paa en Ting, som følger med Overførelsen af Reglerne fra Loven af 1898, og det er, at den Hjælp, som ydes, altsaa de 2,400 Kr., skal komme vedkommendes „efterladte“ til gode. Det er et Udtryk, Loven af 1898 benytter, idet der staar nævnt, „de efterladte, vedkommende har forsørget“. Dette er et Udtryk, som har voldt den største Vanskelighed ved Anvendelsen af Loven af 1898. Jeg ved ikke, hvorfor man i sin Tid er gaaet videre paa dette Omraade, end man ellers plejer at gaa i denne Henseende, idet Erstatningen jo kun burde gives til Ægtefælle og Børn — jeg kunde dog tænke mig, at man tog vedkommendes Forældre med. Der har rejst sig Spørgsmaal om, hvorvidt Forældre, som have faaet en lille Haandsrækning af en Søn og mister denne ved Ulykkestilfælde, ikke bør have dette Beløb af 2,400 Kr. udbetalt. Der har været Spørgsmaal om, hvorvidt en Kvinde, som en Mand har samlevet med og virkelig har forsørget, har Krav paa Erstatningen. Der har været rejst Krav

fra uægte Børn — altsammen Ting, som Udtrykket „efterladte, som han forsørger“ har aabnet Døren paa vid Gab for. Men naar dette er saa, hvorfor skal dette Udtryk da gentages her? Det forekommer mig, at det maa siges, at alt, hvad der kan kræves, er, at der ydes Erstatning til Ægtefælle og Børn og maaske Forældre. Efter min Formening tager Loven paa disse Punkter med en for rund Haand, og der er mange Punkter, som ere ubestemte og burde bestemmes nøjere. Loven skal jo komme dem til gode, der omkomme under deres Fiskerierhverv. Det kan stundom være svært nok her i Landet at bestemme, om en Ulykke er sket ved Fiskerigerhverv eller andet Arbejde, men hvorledes skal dette bestemmes, naar en Mand omkommer langt borte herfra? Hvordan skal man der kunne faa konstateret, om et Ulykkestilfælde er indtraadt under hans Gerning eller ikke? Ogsaa her kan jeg henvise til en lignende Uklarhed i Ulykkesforsikringsloven af 1898. Efter den gives Erstatning for Ulykkestilfælde, der indtræffe under Arbejdet i visse Virksomheder, og derunder er ogsaa indbefattet Bjærgning. Der har nu været rejst det Spørgsmaal, om de der sejle med Bjærgnings- og Dykkerfartøjer og omkomme ved Sejladsen til Bjærgningsstedet eller Dykkerstedet, kunne siges at være beskæftigede med Bjærgning, men man har ikke i Arbejdsforsikringsraadet turdet tage dem med, fordi Loven har villet udelukke den almindelige Søfart, medens man netop tager dem med, som omkomme ved Bjærgnings- eller Dykkerarbejde. Men nu spørger jeg: De, som sejle paa Fiskerfartøjer langt borte og i deres Egenskab af Matroser eller søfarende komme af Dage, skulle de ind under Loven eller ikke? Naturligvis er det bedst for de efterlevende, at de vedkommende komme ind under den her foreliggende Lov, saa at Staten betaler Erstatningen, men omfattes de af det foreliggende Lovforslag? Jeg peger paa alt dette for at gøre opmærksom paa, at Lovforslagets § 1 lader mange Ting usikre. Dette var de Bemærkninger, hvortil Lovens § 1 giver mig Anledning, for saa vidt angaar Ulykkestilfælde, der have medført Døden.

Jeg skal nu, inden jeg omtaler Invaliditetsspørgsmaalet, gaa over til Lovens § 2. Den gaar ud paa, at naar en Fisker driver Fiskeri for en anden eller, som der staar, naar han er „antagen af en næringsdrivende“ gaar Forpligtelsen til at yde disse 5 Kr. over paa Arbejdsgiveren. Hvis man